

nam impedimento est, ut sit locus non temperatus. Ita ferè non invenitur planta in niue. Licet in ea visa sit nonnunquam prouenisse, ut & animalia quædam, præcipuè lumbrici: hi enim in niue gignuntur, & fomus, & herbæ amaræ omnes. Sed nix non exigit progressum hæc, nisi alia quoque causa illi iuncta sit. Et hoc est, quia nix descendit nonnunquam fumo similis, & congelat ventus illam, adstringitque aer. Est tamen raritas inter partes eius retinetur enim in ipsa aeris a liqua pars calida, manètiq; de ea putrida aqua. Cum igitur aer inclusus, fuerit multæ amplitudinis, affueritque Sol, erumpit aer in niue comprehensus, apparebitque humiditas putrida, quæ cum calore Solis coagulabitur: ad quem modum herbæ quædam nascuntur. Quod si locus fuerit opertus, non fient in eo plantæ, aut sine foliis fient: recessit enim inde terræ temperies, quæ eiusdem cum illa generis est. Inde fit ut flores, & folia in herbis minutis mistim reperiantur in locis temperatis, aere, & aqua. In aliis quæ talia non sunt, veluti in plantis, quæ per niuem nascuntur, rari sunt flores, & folia. Eodem modo in locis multum salis, ac siccis, ferè non apparent plantæ, quia eiusmodi loca à temperamento longè absunt, minuitur enim terra, à qua longè absunt humor, & calor, quæ aquæ dulcis sunt propria. Fit autem quandoque terra dulcis mortua. & tum non nascuntur mox in ea plantæ: sed in calidis locis, ubi dulcis aqua est, & calor multus, prouenit concoctio è partibus duabus, tum ex loci dispositione, tum ex aere in eo existente. Concoctio verò aeris, è calore Solis est, qui calor in eo loco est. Inde montes quoque humores attrahunt, & adiuuat illos aeris caliditas, acceleratque concoctio. Et ideo plantæ ut plurimum in montibus nascuntur. In arenis, ut antè, diximus, falsedo vincit, remanentque inter arenæ partes, raritates ad inuicem similes. Sol igitur virtutem non habet ut conuersionem substantiæ in istis efficiat, ideo in arenis ferè non sunt plantæ: quòd si fient, tum non iuxta species proprias ac differentes, sed ad inuicem similes fiant.

**A** δὲν. ἐμποδῶν γὰρ ὄντι τῶν ἐν τῷ τόπῳ οὐ μὴ δυκραεῖ. ἐπὶ κοιῶς οὐχ ἀνεπίσκομῶν φυτῶν ἐν χθονί, πλὴν βλάστησιν φυτῶν ποιεῖται νόσφον ἐν αὐτῇ καὶ τινὴ ζωῶν, ἐξ αἰρέτως ἑλ-  
**B** μισ θῆς. οὗτοι γὰρ γῆν ὡς καὶ ἐν τῇ χθονί, καὶ φλόμος, καὶ πᾶσι τῶν βοτανῶν πικρῶν. ἀλλ' ἡ γῆ οὐ ζῆ τὸ περὶ γῆν ὅτι τούτω, ἀλλ' οὐ μὴ καὶ συζευχθεῖν περὶ αἴτια ἐν αὐτῇ καὶ αὐτῇ ὄντι, ὅτι ἡ γῆ καὶ κρεττοῦται ποτε ὁμοία κρεττοῦ, συμπίπτει τε ταύτῃ αἵματος, καὶ συσπέρχεται αἶμα. πλὴν γίνεται καὶ ἀρμότις περὶ ἐν τοῖς μέρεσιν αὐτῆς. καὶ κρεττοῦται γὰρ ἐν τοῦτοις θερμοῖς πὲρ μέρες αἴετος, καὶ ἔχει ἐξ αὐτῆς ὕδωρ συσπέρχεται. ὅταν γῆ οὐ αἶμα ἔγκλεισμένους πλεόνους γῆνται πλατύνας, καὶ ὁ ἥλιος περὶ οὐρανὸν, ὁποῖον γῆνται ὁ αἶμα ὁ συμπίπτει ἐν τῇ χθονί, καὶ φάίνεται  
**C** ἡ ὑγρότης ἢ συσπέρχεται, ἢ τις καὶ συμπίπτει μὲν τῆς θερμότητος τῆς ἡλίου καὶ οὗτω φύονται πῆνες βοτανῶν, ἐάν δὲ ἢ ὁ τόπος περικλεισ-  
 λυμένους, οὐ γίνονται ἐν αὐτῇ βοτανῶν, ἀλλ' ἢ αἶμα φύλλων, ἀπεχρήστω γὰρ ἢ αὐτῆ ἢ δυκραεῖα τῆς γῆς, ἢ ὁμοίως αὐτῇ ὄντι αὐτῇ καὶ φύλλα ἐν βοτανῶν σμικρῶν μεμειώ-  
 να ἀνεπίσκομῶν ἐν τόποις κεραιωτοῖς καὶ δα-  
 ρεῖς δὲ αἴετος καὶ ὕδατος. ἐν ἑτέροις δὲ μὴ τούτοις, σπάνια εἰσι τὰ αἶμα, καὶ τὰ φύλλα καὶ φυτῶν τῶν συμβιωτότων ἐν τῇ χθονί, ὁμοίως καὶ ἐν τόποις πολλοῖς ἀλμυροῖς καὶ ξη-  
 ροῖς, ὡς ὅτι πλεόνους, οὐ φαίνεται φυτῶν. οὗτοι γὰρ οἱ τόποι πῶρρα εἰσι δυκραεῖα ἐλαπίσει-  
 ται γὰρ ἡ γῆ, ἢ κεραιωτοῖς εἰσι ὑγρότης καὶ θερ-  
 μότης, ἀλλ' εἰσι διαλυτοῖς ὕδατος, γίνεται δὲ ποτε ἡ γλυκερὰ γῆ κεραιωτοῖς, καὶ τότε οὐ γῆ-  
**E** νῶνται ἐν αὐτῇ ὁμοίως βοτανῶν. ἐν τόποις δὲ θερμοῖς, ὅπου εἰσι ὕδωρ γλυκερὸν, καὶ θερμότης πολλὴ, περὶ αἵματος ἐκ τῆς δύο μερῶν, ἐκ τῆς διαδέσεως τῆς γῆς, καὶ μετὰ τῆς αἴ-  
 ετος πῆ ἐν αὐτῇ ἑσπέρχεται. ἡ δὲ πῆ τις τῆς αἴετος ἐκ τῆς θερμότητος ὄντι τῆς ἡλίου, πῆς ἐν ἐκείνῳ τῶ τόπῳ. ἐν τούτῳ καὶ τὰ ὄντι ἐφέλ-  
 κονται ὑγρότητα, βοηθεῖ τε αὐτοῖς καὶ ἡ θερ-  
**F** μότης τῆς αἴετος, ὅτι σπάνια δὲ καὶ ἡ πῆ τις καὶ δια τῆς φυτῶν, ὡς ὅτι τὸ πολὺ, ἐν τῆς ὄντι

σι φύονται. ἐν δὲ ταῖς ψάμμους κεραιωτοῖς, ὡς περὶ φημι, ἢ ἀλμυροῖς, καὶ ὁποῖοι εἰσι ἐν τοῖς μέρεσι τῆς ψάμμου ἀρμότις ὁμοίως περὶ ἀλλήλας. ὁ τῆναι ἥλιος ὅτι ἔχει διαμεινῆται ἐν αὐτῆς ἀπέρχεται καὶ βεβλάση συσπέρχεται οὐσίας, τῶν τῶν καὶ φυτῶν ἐν αὐτῆς ὡς τὰ πολλὰ οὐ γίνονται. εἰ δὲ καὶ γίνονται, οὐ κατ' εἶδη ἴδια καὶ διάφορα, ἀλλὰ κατ' εἶδη ὁμοίως περὶ ἀλλήλα.